

РЕШЕНИЕ

№ 84

гр. Пловдив , 26.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на седми юли, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
като разгледа докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно
търговско дело № 20215001000407 по описа за 2021 година

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 8 от 09.04.2021 година, постановено по т. дело № 579/2020 година по описа на Окръжен съд – П., е отхвърлен като неоснователен и недоказан иска, предявен от ИВ. СТ. Н., ЕГН *****, от село П., област П., ул. „Т.“ №*, за признаване за установено по отношение на „Д.Т.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление село П., област П., ул. „Т.“ №*, че заявените по партидата на ответното дружество със заявление вх. № ***** и вписани под № ***** обстоятелства – прехвърляне на дяловете от Т.С.Н. на Г.Н.Н., приемане на Г.Н.Н. за нов съдружник и избор на нов управител – Г.Н.Н., както и промяна на устава на дружеството, са несъществуващи. Осъден е ИВ. СТ. Н. да заплати на „Д.Т.“ ООД направените по делото разноски в размер на 800 лева.

Така постановеното решение е обжалвано с въззивна жалба от ИВ. СТ. Н. чрез адвокат Р.П.. Във въззивната жалба се поддържа, че първоинстанционното решение е неправилно и необосновано. Излагат се

доводи за неправилност на изводите на съда, че взетите от Общото събрание на съдружниците в ответното дружество решения не страдат от такива пороци, които да ги превръщат в нищожни. Твърди се, че неправилно съдът е приел, че пълномощникът на И.Н., който го е представлявал на Общото събрание на съдружниците, само е превишил представителната си власт. Жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 137 ал. 6 от ТЗ, изискваща изрично пълномощно, която според него е императивна и е нарушена, че даденото пълномощно е общо и въз основа на него представителят няма право да гласува за конкретни решения на Общото събрание, още по-малко за такива, отнасящи се до промени в дружествения договор. Оспорени са и изводите на съда, че към датата на провеждане на Общото събрание на 18.01.2019 година Т. Н. е имал качеството на съдружник в дружеството, като се поддържа, че към този момент членственото му правоотношение е било прекратено на основание чл. 125 ал. 2 от ТЗ след изтичане на тримесечния срок от подаденото писмено предизвестие за прекратяване. Доводите във въззивната жалба са, че в случая след прекратяване на членственото правоотношение на Т. Н., единственият съдружник, който е останал в дружеството и който е следвало да взема решенията, е жалбоподателят И.Н. и че Общото събрание не е могло да се проведе и да вземе валидни решения, поради което било осъществено вписване на несъществуващи обстоятелства, а изводите на първоинстанционния съд, които не били в този смисъл, били неправилни.

Искането е да се отмени първоинстанционното решение и да се постанови ново по същество, с което да се приеме, че под № ***** в ТРРЮЛНЦ по партидата на ответното дружество са вписани несъществуващи обстоятелства въз основа на невалидни решения на Общото събрание и да се постанови тяхното заличаване на основание чл. 30 от ЗТРРЮЛНЦ.

Жалбоподателят претендира присъждане на разноски, направени пред двете инстанции.

С въззивната жалба са направени доказателствени искания, които са оставени без уважение в проведеното открито съдебно заседание с мотивирано определение.

Срещу въззивната жалба е подаден писмен отговор от ответника „Д.Т.“ ООД, представляван от управителя Г.Н. Н. чрез адвокат А.Д.. В него се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба и са развити подробни съображения срещу изложените в нея доводи. Искането е за потвърждаване на първоинстанционното решение и за присъждане на разноски, като в проведеното открито съдебно заседание адвокат Д. е уточнил, че се претендират разноски в минималния размер по Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а не в действително заплатения размер. С отговора не са направени доказателствени искания.

Апелативният съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, подадена е в срока по чл. 259 от ГПК от лице, имащо правен интерес да обжалва първоинстанционното решение, а именно от ищеца срещу решението, с което е отхвърлен предявения от него иск.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

С вписване № ***** в ТРРЮЛНЦ по партидата на ответното дружество „Д.Т.“ ООД са вписани нови обстоятелства, а именно прехвърляне на дружествените дялове, притежавани от Т. С. Н. на Г.Н. Н., приемане на Г.Н. Н. като нов съдружник, респ. заличаване на Т. Н. като съдружник и вписването ѝ като управител на дружеството, респ. заличаване на Т. Н. като управител, както и отразяване на тези промени в актуалния учредителен акт на дружеството. Ищецът по настоящото дело ИВ. СТ. Н. е съдружник и управител на дружеството, който притежава дялове, равни с тези на другия съдружник, като той и другият управител управляват и представляват дружеството заедно и поотделно, видно от справка в ТРРЮЛНЦ.

Процесното вписването под № ***** е извършено по заявление А4 № *****, подадено от Г. Н.. Вписването на новите обстоятелства е поискано въз основа на решение на Общо събрание на съдружниците в „Д.Т.“ ООД, проведено на 18.01.2019 година и договор за прехвърляне на дружествени дялове от същата дата.

Предявеният по т. дело № 579/2020 година по описа на Окръжен съд – П. от ИВ. СТ. Н. против „Д.Т.“ ООД иск е установителен по чл. 29 от ЗТРРЮЛНЦ. Искането е да се приеме за установено, че вписаните под № ***** обстоятелства по партидата на „Д.Т.“ ЕООД са несъществуващи, тъй като решението на Общото събрание на съдружниците в дружеството, проведено на 18.01.2019 година, са невалидни. Иска се и заличаване на вписването на основание чл. 30 от ЗТРРЮЛНЦ.

Обстоятелствата, които ищецът сочи в исковата молба, за да обоснове твърдението си за невалидност на решенията на Общото събрание от 18.01.2019 година и въз основа на които следва да бъде преценена допустимостта и основателността на предявения иск по чл. 29 от ЗТРРЮЛНЦ от И.Н. в качеството му на съдружник, са следните:

Твърди се, че той като съдружник в „Д.Т.“ ООД нито е участвал в Общото събрание на 18.01.2019 година, нито е давал пълномощно за гласуване на взетите от това събрание решения за приемане на Г. Н. за съдружник и за избора ѝ за управител на дружеството. Посочено е, че на събранието са участвали само и единствено пълномощници на съдружниците и въз основа на техните изявления са взети вписаните решения. Решенията не били валидно взети и издадените въз основа на тях документи били неистински, поради което в ТРРЮЛНЦ били вписани несъществуващи обстоятелства, които не били възникнали обективно. Правният си интерес от предявяването на иска ищецът е обосновал с това, че вписването е без негово знание и съгласие в качеството му на съдружник и е във вреда на дружеството. Твърди, че е нарушена императивната разпоредба на чл. 137, ал. 6 от ГПК, тъй като на Общото събрание е представляван от представител, който не е имал изрично писмено пълномощно, в чието съдържание да е посочено освен конкретното събрание и конкретните действия на представителя, респ. решенията, за които той да гласува. Посочено е нарушение на разпоредбата на чл. 41 ал. 1 от ЗМСМА – несъвместима търговска дейност, свързана с вземане на решения за управление на търговско дружество без изрично пълномощно по чл. 137, ал. 6 от ТЗ с възложен конкретен мандат. При условията на евентуалност, дори да се приемело с оглед на представителството, че Общото събрание е проведено,

били налице други нарушения, които водели до вписване на несъществуващи обстоятелства. Твърди се, че обстоятелството по прехвърляне на дружествените дялове от Т. Н. на Г. Н. не е настъпило, тъй като към 18.01.2019 година Т. Н. не е имал качеството на съдружник в дружеството съгласно чл. 125 ал. 2 от ТЗ, след като още на 04.09.2018 година е поискал да бъде освободен като съдружник и управител с писмена молба и тримесечният срок е изтекъл още на 04.12.2018 година. След като членството му било прекратено, Т. Н. не можел да се разпорежда с дружествените си дялове. Освен това на процесното Общо събрание било взето решение той да прехвърли всичките си 500 дяла с номинална стойност от 100 лева за дял, а в сключения договор на 18.01.2019 година била посочена 10 пъти по-ниска цена от 5000 лева. Нямало и доказателства Г. Н. да е внесла номиналната стойност на придобитите от нея дружествени дялове по сметка на дружеството, като по този начин не било спазено изискването на ал. 4 на чл. 21 от Наредба № 1 за водене, съхраняване и достъп до търговския регистър.

При така изложените обстоятелства с исковата молба се иска да се приеме за установено вписването на несъществуващи обстоятелства, тъй като вписаните такива не са възникнали валидно, като според жалбоподателя става дума за хипотезата на липсващи, невзети валидно решения на орган на дружеството. Иска се също да се постанови заличаване на вписаните несъществуващи обстоятелства.

Съдът намира, че искът е допустим. За ищеца в качеството му на съдружник в ответното дружество „Д.Т.“ ООД безспорно е налице правен интерес да установи вписването на несъществуващи обстоятелства, доколкото те са свързани с другия съдружник и управител в дружеството.

Искът обаче е неоснователен.

Съдът, съобразявайки задължителната практика на ВКС – ТР № 1 от 06.12.2002 година по т.д. № 1/2002 година на ОСГК, счита, че следва да се приеме неоснователност на предявения иск въз основа на изложените в исковата молба обстоятелства.

В исковата молба ищецът се е позовал и на двете хипотези на „несъществуващо обстоятелство“, анализирани подробно в т. 3 на цитираното тълкувателно решение. Първата от тях касае липсващо /невзето/

решение на орган на дружеството, което е вписано в ТРРЮЛНЦ, при което става дума за неистинско удостоверяване, тъй като удостовереното обстоятелство не е съществувало към датата на регистърното решение. Макар и да се позовава на тази хипотеза, поддържайки, че става дума за липсващи решение на Общото събрание на съдружниците, самият ищец в исковата молба не оспорва факта, че на 18.01.2019 година е проведено Общо събрание с участието на пълномощници – Й. Н. като негов пълномощник и Д.Н. като пълномощник на другия съдружник Т. Н., както и вземането на вписаните в протокола решения от тези пълномощници. Сами по себе си тези обстоятелства, които са изложени в исковата молба, опровергават хипотезата на липсващо / невзето/ решение на орган на дружеството.

Поради това следва да се обсъди въпроса дали ли е втората хипотеза на вписване на несъществуващо обстоятелство, а именно вписване на обстоятелство, което е съществувало, но по-късно по исков ред се установява нищожността на подлежащото на вписване решение, в случая решението на Общото събрание на съдружниците, проведено на 18.01.2019 година.

Като нищожни съгласно задължителната съдебна практика, съдържаща се в в т. 1 от ТР 1/06.12.2002 година на ВКС по т. дело № 1/2002 година на ОСГК могат да бъдат квалифицирани само решения на Общото събрание като върховен орган на търговско дружество, посочени в чл. 75, ал. 2 от ТЗ, а тези по чл. 197, ал. 3 предложение второ във връзка с предложение първо от ТЗ и чл. 216 от ТЗ са квалифицирани като недействителни. Безспорно е, че в случая не става дума за нито една от посочените хипотези на нищожност, респ. недействителност на решение на ОС.

Според разрешението, дадено в т. 1 от цитираното Тълкувателно решение, всички останали решения на Общото събрание, постановени при опорочаване на процедурата по свикването му, реда и кворума за приемане на решенията или противоречащи на императивни разпоредби на учредителния акт и закона, са незаконосъобразни, т.е. отменяеми, но не и нищожни. Тяхната отмяна може да бъде поискана по реда и в сроковете по чл. 74 от ТЗ.

От подробно описаните по-горе обстоятелства, съдържащи се в обстоятелствена част на исковата молба, с която е сезиран съда е видно, че всички доводи, изложени от ищеца в подкрепа на твърдението му, че

решенията на Общото събрание не са валидно взети, всъщност са такива, касаещи тяхната законосъобразност и относими към евентуален иск по чл. 74 от ТЗ, какъвто И.Н. безспорно не е предявил в предвидения за това преклузивен срок – 14 дневен от деня на Общото събрание или от узнаването, но не по-късно от три месеца от деня на събранието / чл. 74 ал. 2 от ТЗ/.

Съдът не споделя поддържаните във въззивната жалба доводи, че в случая става дума за допуснати особено съществени пороци на решенията на Общото събрание, които не подлежат на саниране и чието атакуване не следва да става с иска по чл. 74 от ТЗ, а с общите иски. Не е посочено кои общи иски се имат предвид, но пътят на защита срещу порочните решения на Общото събрание, без значение колко тежки са пороците им, е предявяването на иска по чл. 74 от ТЗ, в каквата насока съдът изложи подробни мотиви по-горе.

Въпросите за това дали пълномощните, въз основа на които съдружниците са представлявани на проведеното общо събрание са изрични или общи, са свързани с приложението на императивната разпоредба на чл. 137 ал. 6 от ТЗ. Дори да се приеме, че тя е нарушена, съгласно т.1 от ТР 1/06.12.2002 година на ОСГК това се отразява само на законосъобразността на взетите решения, но не и на тяхната валидност.

Останалите обстоятелства, изложени в исковата молба, също не се отразяват на валидността на решенията на Общото събрание.

Съдът споделя изцяло мотивите, изложени в първоинстанционното решение, касаещи прекратяването на членственото правоотношение на Т. С. Н.. Този въпрос би се отразил само на кворума и мнозинството на проведеното Общо събрание на 18.01.2019 година, т.е. свързан е със законосъобразността му, която не е атакувана по съответния ред с иска по чл. 74 от ТЗ. Отделно от това не може да се приеме, че преди 18.01.2019 година членственото правоотношение на Т. Н. е прекратено на основание чл. 125 ал. 2 от ТЗ поради изтичане на тримесечния срок от направеното писмено предизвестие за това. По делото са представени две предизвестия от 04.09.2018 година, подписани от Т. С. Н., касаещи прекратяване на участието му като съдружник и напускането му като управител. Няма данни за това кога

и до кого са достигнали тези предизвестия. Твърденията на ответното дружество в писмения отговор на исковата молба, че такива не са получавани от дружеството, не са опровергани от ищеца в преклузивните срокове, а именно с подаване на допълнителна искова молба. Поради това, при липса на твърдения и доказателства за получаване на предизвестията от ответното дружество и за датата, на която е станало това, съдът намира за неоснователни доводите, че към 18.01.2019 година Т. Н. вече не е имал качеството на съдружник в ответното дружество, респ. че не е можел да се разпорежда със своите дялове в полза на трети лица.

Що се отнася до доводите, свързани с разпоредбата на чл. 41, ал. 1 от ЗМСМА, те са изцяло неотносими. С тази разпоредба се въвежда забрана за определен кръг от лица - кметовете на общини, на райони и на кметства, кметските наместници, заместник-кметовете на общини и на райони и секретарите на общини, да осъществяване на търговска дейност, включително да бъдат управители на търговски дружества, като липсват конкретни обстоятелства и доказателства за нейното значение настоящия спор.

Неотносими към спора са и изискванията на чл. 21 ал. 5 от Наредба № 1 за водене, съхраняване и достъп до търговския регистър / посочена в исковата молба като ал. 4/. Тази разпоредба касае обстоятелства, свързани с капитала на търговско дружество и необходимостта от представяне при парична вноска на документа за внесен в банка капитал, съответно част от увеличението на капитала. В случая сред вписаните обстоятелства няма такова, свързано с промяната на капитала на дружеството. Прехвърлянето на дружествените дялове е станало по предвидения за това в чл. 129 ал. 2 от ТЗ ред – с писмен договор с нотариална заверка на подписите и съдържанието. Неотнoсим към спора е и въпросът за цената, на която Т. Н. е прехвърлил на Г. Н. притежаваните от него дружествени дялове. Решението на Общото събрание на съдружниците за прехвърляне на дружествените му дялове на трето лице, каквато е била Г. Н. към 18.01.2019 година, е било необходимо с оглед разпоредбата на чл. 129 ал. 1 от ТЗ във връзка с чл. 122 от ТЗ. Посочването в протокола от Общото събрание, проведено на 18.01.2020 година, че се дава съгласие дружествените дялове на Т. Н. да бъдат прехвърлени изцяло на Г. Н., като е уточнено, че те са общо 500 дяла с

номинална стойност по 100 лева, не означава, че това е цената, която следва да се дължи по договора за продажбата им. Разминаването между посочената в договора цена от 5000 лева и номиналната стойност на продаваните дялове, която е 50 000 лева, е въпрос на договорна свобода и няма отношение към съществуването на вписаните в ТРРЮЛНЦ обстоятелства. Освен това купувачът по договора за продажба на дружествените дялове Г. Н. дължи заплащане на цената по договора на продавача, за да придобие дяловете, но не и внасяне на каквато и да било сума по сметката на дружеството.

По тези съображения съдът намира, че не е налице предвидената в закона хипотеза на вписване на несъществуващи обстоятелства.

Първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и изрично изразеното становище на процесуалния представител на „Д.Т.“ ООД, ИВ. СТ. Н. следва да бъде осъден да заплати на дружеството разноски за въззивната инстанция в размер на 800 лева, колкото и минималният размер на адвокатското възнаграждение за производство по ТЗ по иск на съдружник срещу дружеството съгласно чл. 7 ал. 1 т. 10 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 8 от 09.04.2021 година, постановено по т. дело № 579/2020 година по описа на Окръжен съд – П..

ОСЪЖДА ИВ. СТ. Н., ЕГН *****, от село П., област П., ул. „Т.“ №*, да заплати на „Д.Т.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление село П., област П., ул. „Т.“ №*, сума в размер на 800 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в

едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____